

Balandžio 28 dieną Kupiškio viešosios bibliotekos socialinio tinklo „Facebook“ puslapio paskyroje vyko virtualus susitikimas su Vilniuje gyvenančia kupiškėne, sociologijos mokslų doktorante, tinklaraščių „Pterodaktilis“ ir „Sociali sociologija“ autore, trijų vaikų mama, Veronika Urbonaitė-Barkauskienė, prieš metus išleidusia knygą „Devyniasdešimtųjų vaikai tampa tėvais“. Knygos autorę (dešinėje) kalbino bibliotekininkė Ingrida Žurauskienė. Autorės nuotrauka

Tėvais gimstama ar tampa? Kodėl tėvystė ir perfekcionizmas yra du nederantys dalykai? Kas yra tie devyniasdešimtųjų vaikai ir kuo jie ypatingi? Į šiuos ir dar daugybę kitų klausimų atsakė Kupiškio viešosios bibliotekos atstovų iniciuoto virtualaus susitikimo viešnia, iš Kupiškio kilusi knygos „Devyniasdešimtųjų vaikai tampa tėvais“ autorė Veronika Urbonaitė-Barkauskienė.

Vilė LEŠČINSKIENĖ

**TAUSOTI ELEKTRĄ,
DRABUŽIUS IR MAISTĄ**

V. Urbonaitė-Barkauskienė – sociologijos mokslų doktorantė, tinklaraščių „Pterodaktilis“ ir „Sociali sociologija“ autorė, trijų vaikų mama. Praėjusiais metais ji išleido ir knygą, kurioje pasakoja apie tėvystės problemas šiuolaikiniame pasaulyje, kitaip tariant, atvira kalba apie nenudailintą tėvystę.

Knygos autorė teigė, kad sudėti savo pastebėjimus į vieną leidinį ją įkvėpė tekstų tėvystės tema trūkumas. Kalbėdama apie devyniasdešimtųjų vaikus ji turėjo omenyje ne vien tik dabartinius trisdešimtmečius, bet ir asmenis, gimusius per dvidešimto amžiaus paskutinius du dešimtmečius. Šie žmonės jau nuo jaunų dienų gebėjo naudotis technologijomis, internetas jiems nebuvo egzotika.

Visa tai turėdami ir matydami kitokius pavyzdžius, jie sau kelia nerealius lūkesčius, o į kiekvieną nesėkmę reaguoja gerokai jautriau nei ankstesnės kartos.

V. Urbonaitė-Barkauskienė sakė iš vaikystės laikų labai pasilgstanti kiemo kultūros, tai šiandieniniams vaikams jau nebėra labai priimtina.

O ir kiemo žaidimai, jos manymu, jau išnykęs paveldas, kurį reikėtų užrašinėti kaip liaudies dainas.

Kokie dar bruožai būdingi būtent tai devyniasdešimtųjų kartai? Knygos autorė tvirtino, kad šios kartos atstovai turi ir nemažai įskiepytų įpročių, kurie šiandien prisideda prie tvarios aplinkos saugojimo. Tai ne tik polietileno maišelių kaupimas stalčiuje ar elektros išjungimas kambaryje, kuriame nebūnama. Devyniasdešimtųjų vaikams skauda širdį išmetant maistą, o ir drabužiai, daiktai

šios kartos atstovams vertybė. Tai sunkiai suprantama šių dienų vaikams, kuriems nebėra įpročio drabužius saugoti, jų neišpurvinti, nes drabužių pasiūla šiandien kur kas didesnė nei buvo prieš keletą dešimtmečių.

V. Urbonaitė-Barkauskienė, kaip devyniasdešimtųjų kartos atstovė, akcentavo ir neapčiuopiamus dalykus, pavyzdžiui, nerimą baigiant mokyklą ar tėvų spinduliuojamą įtampą prieš egzaminus. Mat tais laikais buvo labai svarbu, kad tik jie būtų išlaikyti ir jaunimas turėtų išsilavinimą, darbą. O dabartiniai jaunuoliai neskuba studijuoti. Jie nori pakeliauti, pabūti savanoriais, padirbėti.

ANTRĄ KARTĄ – LENGVIAU

Devyniasdešimtųjų kartos atstovai patiria ir daugiau dramų. Priskaitę daug teorinės informacijos apie tėvystę ir įsivaizduodami, kad savo vaikus išaugins idealiai, taip ir tikisi, kad vaikai išaugs tarsi pagal vadovėlį. Deja, realybė būna visai kitokia ir tėvystė yra tikras išbandymas, pristabdantis naivius lūkesčius ir perfekcionizmą.

Kaipgi pati knygos autorė su tėvystės problemomis susitvarkė gimus dvynukėms dukroms?

„Dabar būdama mama pasižiriu į pirmus motinystės metus ir galiu pasakyti, kad išgyvenome tikrą uraganą. Atsikeli ir varai kaip į karą. Daug dirbi, kad patenkintum vaikų poreikius. O vakarop tiek pervargsti, kad nebegali susikaupti seriale pažūrėti. Todėl neretai tapus tėvais ir žiūrėti serialų prabanga.

Gimus trečiam vaikui tėvystė

buvo visiškai kitokia. Mane net nustebino, kad tai gali būti paprasta, kiek tai gali teikti džiaugsmo, ir tik tada suvokiau, kad pirmą kartą tapus mama man buvo sunku“, – pasakojo V. Urbonaitė-Barkauskienė.

Tapsmą tėvais ji palygino su studijomis. Tai tas pats, kas rašyti bakalauro darbą, tačiau antrąkart tėvystę išgyventi kur kas lengviau, lyg tektų rašyti magistrinį darbą – vidinis perfekcionistas jau aplamdytas ir lūkesčių kartelė nebeaukštai užkelta.

„Tačiau rašyti disertaciją nebe taip jau paprasta“, – nusijuokė sociologijos mokslų doktorantė.

V. Urbonaitė-Barkauskienė dvejus metus gyveno Švedijoje ir pastebėjo vieną ryškų skirtumą – ten tėvai nepatiria didelio skirtumo tarp savo pačių ir savo atžalų vaikystės. Todėl jų tėvystės lūkesčių kur kas mažiau. Pavyzdžiui, jei vaikas parduotuvėje pradeda klykti, nes tėvai jam neperka norimo žaislo, iš ten jis išnešamas be jokios gėdos ir streso. Lietuvoje toks incidentas tikrai sulauktų replikų iš aplinkos, o ir tėvai, nešantys vaiką iš parduotuvės, greičiausiai jaustų kaltę, savigraužą, kad taip nutiko.

„Švedai turi empatijos ne tik vaikui, bet ir sau“, – tikino V. Urbonaitė-Barkauskienė.

Susitikimo pabaigoje ji rekomendavo perskaityti knygą ne tik tėvams, susiduriantiems su tėvystės sunkumais, bet ir visiems, norintiems suprasti devyniasdešimtųjų kartą.

SPAUDOS,
RADIOJO IR
TELEVIZIJOS
REMIMO
FONDAS

Autorė knygą rašė metus laiko, gyvendama Švedijoje.